

versus alicujus sensum solummodo amplioribus verbis exprimunt, ita ut eorum explicatio in varios textus cadere possit.

Inter ea exemplaria, quæ textum continent, quotquot eorum mihi evolvere licuit, nullum inveni, quod unam alteramve ambarum illarum recensionum fideliter reddat. Omnia potius exhibent textum, non ad unam eandemque legem criticam tractatum, sed ita mixtum, ut, ubi ambæ recensiones in singulis tantum verbis discrepant, VRIHASPATIMISRAM fere atque BHARATASENAM sequantur; ubi vero integra disticha in utraque recensione variant, utramque haud raro proferant lectionem, alterutram verbo क्षेपकः “distichon rejiciendum,” seu पाठान्तरं “alia lectio,” designantes. Sæpe etiam sive singulas lectiones, sive integra exhibent disticha, quæ in neutra recensione inveniuntur.

Ad textum ex his subsidiis constituendum, aut alterutram, sive MALLINÁTHÆ sive reliquorum duorum commentatorum recensionem religiose sequi debebam, aut ex ampla ista lectionum varietate, quam codices suppeditabant, nova aliqua recensio erat concinnanda. Hoc ne facerem, deterrebat me rei ambiguitas; quare cum utriusque recensionis, scholiis stabilitæ, comparatione accurata instituta, nullum mihi dubium relinqueretur, quin ea, in quam MALLINÁTHAS commentarium suum concinnavit, altera esset antiquior, carminis nostri textum ex ejus commentario emendare potius duxi. Ita legibus quam certissimis adstrictus ibi tantum meo ipsius arbitrio spatium aliquod relictum videbam, ubi, quod rarius accidit, MALLINÁTHÆ commentarii exemplaria discrepant.

Videbit lector, e magno codicum numero paucos tantum mihi auxilium præstare potuisse. Etenim quattuor tantum codices (litteris E. I. D. et G. a me signati), MALLINÁTHÆ commentarium exhibebant, quorum unus integrum fere continet commentarium et carminis textum (viginti solummodo disticha desiderantur), alter integrum commentarium sine textu, tertius denique et